

Gemeente,

Dagen van gedenken van de gestorvenen.

Allerheiligen, de dag daarop Allerzielen.

Het gelezene passend voor deze tijd van het jaar.

Aan wie vertrouwen we onze doden toe, alleen aan de aarde?

Vragen die altijd er wel waren.

In OT geen gedachten over opstanding, over leven na de dood.

Je leeft voort in het nageslacht. Zelf keerde je terug naar de aarde, en opnieuw met de voorouders verenigd. Toen Abraham stierf werd hij met zijn voorgelacht verenigd.

'De Sadduceeën vinden dat je het beter maar zo kunt laten. Je overschrijdt anders de grens tussen God en mens.

Ze waren het eens met Prediker: God is in de hemel en jij bent op aarde, dus moet je spaarzaam met je woorden zijn (Prediker 5,1).

Dat betekent dat je beter niet kunt speculeren over zoiets als een onsterfelijke ziel en je maar beter gewoon moet accepteren dat een mens sterfelijk is.'

Rationeel gezien krijgen we niet op een rijtje hoe het precies zit. Niemand is van de dood teruggekeerd om te vertellen hoe het allemaal zit.

Pas in de laatste periode voor het begin van de jaartelling: een andere benadering. Dat in Jezus zijn hoogtepunt krijgt.

Maar ook dan wordt er niet veel uitgelegd. Ook in het door hem aangehaalde verhaal van Gods openbaring aan Mozes bij de brandende doornstruik gaat het niet over het leven na de dood.

Het gaat wel over de blijvende relatie met God, de God van de levenden. 'Het gaat over een vuur dat net als de doorstruik, in je blijft branden zonder dat het je verteert.'

Het vuur van verlangen dat in het binnenste van Job bleef branden, ondanks alles, die bleef vragen, die niet vluchtte, die zocht en vond. Terug naar de Sadduceeën, die beweerden dat er geen opstanding is uit de dood.

Zij voeren nu een mooi toneelstukje op, tot in het absurde om Jezus klem te zetten.

Ze houden strikt vast aan de bijbel, de boeken van Mozes. Niet open voor vernieuwing in hun denken.

De Farizeeën wel open voor de verdere ontwikkeling van de geloofsleer.

Jezus een tip van de sluier. Tot mensen die precies weten hoe het zit, hoe het er na dit leven uit ziet is dit zijn antwoord: ze trouwen niet en worden niet uitgehuwelijkt, maar ze zijn als engelen in de hemel. Daar moeten ze het mee doen, met deze beeldende poëtische taal. Daar moeten wij het mee doen. Met ons verstand is het niet te bevatten. Als we het uit proberen te leggen gaan we stotteren.

Aan wie vertrouwen we nu onze doden toe?

Dit zou het antwoord kunnen zijn: Wanneer we onze doden moeten begraven, dan vertrouwen we hen toe aan God. Volgens mij is dit het laatste wat je dan nog kunt zeggen als het gaat om het geheim, het mysterie van het geloof, daar moeten we het mee uithouden.

Is dat alles, doen we het daar mee, lukt ons dat?

Als ik zelf aan het graf sta, dan hoor ik de voorganger nog een ding zeggen, en ik zeg dat zelf graag ook. Dat we met het oog op het kruis van Christus in tastend geloof uitspreken dat dit het einde niet is, dat onze God een God van levenden is.

Uiteindelijk zullen onze tranen gedroogd worden. Zullen we met Hem opstaan.

Soms komt dit vertrouwen heel dichtbij, soms is het akelig ver weg.

Maar van de heiligen en alle geloofsgetuigen weten we dat zij ontvingen waar ze in hun leven naar op zoek waren: heelheid, liefde, vertrouwen, gekend zijn, iemand die mij kent vanbinnen, een mens die van me houdt, de Zoon van David. Biddend, zoekend, vragend, nadenkend.

Een relatie, een opening, een verlangen.

Er staat veel tussen mij en hem in. Ons verstand, onze kritische vragen, onze geschiedenis, de wereld. Draag je met je mee. Ben je deel van.

Een dienst kan ruimte scheppen.

De natuur, een stille aandachtige wandeling, oefenen in
waarnemen met al je zintuigen.
Buiten maar ook binnen, in je.
Welke drempels/obstakels zitten er tussen u en hem? Onrust,
afleiding, kwade gedachten, twijfel.
Waar je door heen moet, als je dat wilt.
In die afzondering, in die meditatie, in dat stille gebed.
Een gebed, zonder woorden.
Blijven bij slechts een naam. Alle gedachten loslaten tot er een
overblijft: Jezus zoon van David.
En wat er dan kan gebeuren: een geschenk, een moment van
genade, een diep vertrouwen.
Waardoor je toch weer verder kunt. Leert leven met de vragen, die
je niet langer uit de weg gaat.
En blijft zoeken naar een antwoord, naar hem die jou allang
gevonden heeft.
We vertrouwen ons toe aan Hem, in leven en sterven, in tijd en
eeuwigheid.
Amen